

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Ланчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

розслідуванню злочинів, скоєних іноземцями і проти іноземців, а також підрозділу по розслідуванню злочинів, скоєних на расовому або етнічному ґрунті.

З початку 2008 року в управліннях МВС в Києві, Одесі, Львові та Луганську почали діяти спеціальні підрозділи кримінального розшуку для боротьби з насильницькими злочинами расистського характеру. На сьогоднішній день такі підрозділи діють у всіх обласних Управліннях міністерства внутрішніх справ.

Одна з причин неадекватної реакції правоохоронних органів і держави в цілому на расизм і ксенофобію – відсутність скарг від жертв расистських нападів, які навіть не сподіваються отримати реальний захист від держави. Інша причина – невіддале, на нашу думку, формулювання складу злочину, яке у багатьох випадках серйозно затруднює доведення вини.

Відсутність впевненості іноземців в тому, що скарга на незаконні дії відносно них буде ретельно розглянута і задоволена, ґрунтується і на дискримінаційному ставленні до них самих працівників правоохоронних органів. Так, існує проблема «етнічного профайлінгу», коли працівниками міліції перевіряються документи, що посвідчують особу, у іноземців і громадян неслов'янської зовнішності.

На жаль, уявлення працівників міліції про інші народності часто формується під впливом негативних вражень, отриманих у результаті спілкування з не найкращими їхніми представниками. Такою є специфіка роботи правоохоронних органів. Відсутність знань про культуру, історію та національно-психологічні особливості інших народів так само не сприяє процесу порозуміння. Саме тому, важливо ознайомити працівника міліції з їхньою історією, специфікою сприйняття навколишнього світу, системою будівництва стосунків у сім'ї та суспільстві.

Професійна підготовка працівника органів внутрішніх справ вимагає постійного вдосконалювання. Це пов'язано зі зміною соціальних цінностей і пріоритетів як у суспільстві, так і в системі державних інститутів (у тому числі в діяльності міліції й правоохоронних органів у цілому). Підвищується значення демократії, верховенства права, дотримання прав людини в правоохоронній діяльності, що забезпечить толерантне ставлення працівників ОВС до національних меншин і сприятиме оптимізації державної етнопольової політики та зміцненню ролі правоохоронних органів в механізмі її реалізації.

Міністерство внутрішніх справ повинно взяти на себе керівництво по розпізнаванню природи расистських нападів і навчити працівників правоохоронних органів адекватно реагувати на повідомлення про расистські напади. Реакція правоохоронних органів на заяви потерпілих має заохочувати їх повідомляти про злочини. Вони мають забезпечувати ретельне розслідування порушення прав особи, а не підривати довіру до системи судочинства та її готовності захищати їх.

Кондратюк Марія Василівна

*(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – проф. Шугасва Л.М.)*

ПОЛІТИКА В МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОМУ ВИМІРІ

Політика і мораль — вічні союзники і супротивники. Політика сприяє утворенню мережі соціальних зв'язків людини, групи, спільноти з державою. Мораль покликана здійснювати духовне єднання суспільства. Виникнувши як

об'єктивно необхідні й споріднені регулятори суспільного життя, політика і мораль у процесі свого розвитку стали самостійними інститутами, почали діяти за власними законами. Мораль значно давніша, ніж політика. Літопис моральних угод помітно багатший порівняно з історією політичних договорів. Політика і мораль значно різняться за своїм суб'єктом. Суб'єкт політики — великі соціальні спільноти і утворення (соціальна група, клас, партія, держава). Суб'єкт моралі — вселюдська спільнота, рід людський (загальнолюдська мораль; соціальна або професійна мораль є модифікаціями загальнолюдської), окремих індивідів (індивідуальна мораль). Політика заземлена у практичні проблеми, мораль спрямована у сферу духовних цінностей, які сягають глибин людської душі. Політика у боротьбі за права і свободу спирається на необхідні закони, її вимоги в силу цього є обов'язковими.

Моральна людина, навіть зустрівшись з безумовною необхідністю вчинити щось проти власної совісті, демонструє свободу людського духу, право вибору. Якщо політика вимагає, то мораль переконує; якщо політика здійснюється за допомогою спеціальних інститутів та організацій, то мораль існує як природна й необхідна атмосфера. Відсутність моральних чинників як у «верхів», так і в «низів» спричинює суспільну катастрофу. Політика може бути різною; мораль або є, або її немає. Істотно різняться політика й мораль і за оцінкою ефективності діяльності політика. Навіть одна поразка нерідко спричиняє завершення його політичної кар'єри. Інакше сприймається невдача моральною свідомістю. Страждання, скрута, навіть смерть мораліста не лише не дискредитують його, але, навпаки, надають додаткової сили його аргументації. Навіть тимчасово відступаючи, політика націлена на практичний результат. Моральна поведінка в основі своїй безкорислива. Питання про владу, її здобуття та збереження — головне для політика. Мораль згасає, як тільки-но пробує керувати. Політологія виділяє кілька типів взаємодії політики і моралі:

- оптимістичний. Згідно з ним політика і мораль збігаються, їх розходження є наслідком конкретних обставин, які піддаються коригуванню;
- песимістичний. Виявляє принципову несумісність політики і моралі;
- об'єктивістський. ґрунтується на відмежуванні політики і моралі, недоцільності встановлення зв'язку між ними. Політика оголошується поза мораллю, її слід оцінювати тільки категоріями політології. Відповідно і мораль «мусить» обмежитися власними поняттями і проблемами, «не має втручатися» у теоретичні й практичні справи політики;
- релятивістський. Виходить з того, що особливості взаємодії політики і моралі залежать від конкретної соціально-політичної ситуації. Вони можуть збігатися, а можуть суперечити одна одній, їхній союз може бути короткотерміновим, тривалим або стійким.

У ХХ ст. тоталітарні політичні режими, в якому б варіанті вони не виступали, дали нові свідчення гострих колізій політики і моралі. На думку німецького професора К. Хельда, людство в ХХ ст. перевірило взаємозв'язок політичного світу і моральних звичаїв у негативній формі. Моральні вимоги втрачають свою обов'язковість. За словами французького історика і політолога Ж.-Ф. Ревеля, рушійною силою сучасного суспільства є брехня, якою насамперед переповернена ідеологія і політика.

Однак подібні констатації не можуть слугувати доказом повної та остаточної несумісності політики і моралі. Адже історія суспільного життя демонструє і

безліч зразків чесної політики, єдності благородних моральних мотивів і відповідальної політичної діяльності. Для сучасного суспільства потреба в морально орієнтованій політиці є життєво необхідною. Політика не може бути простим засобом підпорядкування суспільства владі, вона покликана бути інструментом гуманізації суспільства. Утверджується розуміння політики як науки і діяльності з метою оптимізації соціальних процесів, забезпечення стабільного громадянського миру, демократизації держави, її соціального спрямування. Це передбачає потребу етичного виміру державної діяльності, моральної експертизи політичних програм, застосування моральних критеріїв для оцінки політики і політиків.

Згідно з Конвенцією про захист людських прав і гідності особистості (березень 1997 р.) «інтереси і благополуччя особистості повинні мати пріоритет стосовно вищих інтересів суспільства». Переорієнтація політики на гуманістичні цілі вимагає зустрічних кроків політики і моралі. Сучасно мислячий політик має враховувати те, що політика може бути ефективною, якщо поєднуватиме в собі орієнтацію на суспільну корисність (політична доцільність) і на забезпечення вільного розвитку особистості (моральність, гуманізм). Політика повинна визначати межі свого втручання в суспільне життя, особливості взаємодії з такими непо-літичними структурами, як громадянське суспільство, сім'я, приватне життя. Адже свобода вибору, невимушеність у діях — основні ознаки моральності людини.

Кирильчук Микола Миколайович
(студент 3 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – ст. викл. **Наумов А.С.**)

ЗАКОН ПРО ВИБОРИ – 2012 В УКРАЇНІ: ТРИ СУПЕРЕЧЛИВИ НОВАЦІЇ

У законопроекті № 9265-1 «Про вибори народних депутатів України», який був зареєстрований в парламенті 10 жовтня, пропонується введення змішаної пропорційно-мажоритарної виборчої системи на майбутніх виборах до Верховної Ради: 225 депутатів обираються за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі, а 225 депутатів обираються за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах.

Історично склалося так, що в Україні існували і мажоритарна, і змішана, і пропорційна система, проте жодна з них не стала ключовою для країни. І хоч немає прямого зв'язку між типом виборчої системи і рівнем дотримання демократичних принципів і виборів, усе ж виборча система здійснює опосередкований вплив на демократичні принципи виборів.

Виборча практика України продемонструвала недоліки кожної з апробованих виборчих систем. Так, застосування мажоритарної виборчої системи призвело до активізації фальсифікацій: продавалися окремі округи, здійснювався підкуп виборців, масштабно застосовувався адміністративний ресурс. За мажоритарної виборчої системи порушувався принцип рівності виборів (через виборчу геометрію, кількаразове голосування за відкріпними посвідченнями тощо). Отже, можна зазначити, що мажоритарна виборча система сприяла порушенню принципу вільних виборів, оскільки в її умовах набагато легше і ефективніше застосовувати тиск, підкупи, фальсифікації.

Щодо пропорційної виборчої системи, то варто зауважити, що вона зменшила рівень фальсифікацій, однак висвітлила інші недоліки: у партійних списках з'являлися некомпетентні особи; гальмувався розвиток малих і середніх партій; відбувалася купівля місць у партійних списках тощо. Крім того, яскраво проявився й інший недолік: закритість списків, гіпертрофований вплив лідерів партій на їх формування, відірваність народних депутатів від своїх виборців – а це реальні передумови для перетворення партій на «вождиські» корпорації закритого типу.

Відповідно пропорційна виборча система порушувала принцип гласності виборів, коли виборці можуть володіти повнотою інформації щодо списку партії, і змушені лише орієнтуватися на організаційне ядро (першу п'ятірку). Також важливим недоліком пропорційної виборчої системи стало порушення нею принципу загальних виборців щодо пасивного виборчого права – потрапляють до списку лише особи, які пов'язані з політичними партіями, інші ж особи не можуть брати участь у виборах. Тому тут частково порушується одне з базових прав громадян вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та місцевого самоврядування.

На думку, М. Ставнійчука, парламент, обраний за пропорційною системою, не відповідає принципам електорального та регіонального представництва. Серед 450 народних депутатів, обраних за результатами позачергових виборів 2007 року, в Києві проживало 61 % від загальної кількості, у той час, коли частка киян у населенні України становить лише близько 6% .

Змішана виборча система застосовується як правило в тих країнах, де йде пошук і встановлення виборчих систем, або намагання досягти компромісу між принципом представництва у парламенті різних політичних сил та стабільності сформованого ними уряду.

Запровадження змішаної виборчої системи має на меті ліквідацію недоліків мажоритарної та пропорційної виборчої системи та поєднання їхніх переваг. Основним же недоліком змішаної виборчої системи вважають складність співпраці між депутатами, обраними за різним принципом.

Таким чином, можна констатувати той факт, що праламентська більшість, приймаючи новий закон про вибори, йде на певний ризик. Основна суть цього ризику полягає в тому, що серед мажоритарників можуть прийти вольові і досить незалежні кандидати, довкола яких можуть сформуватися свої групи впливу. Тому серед більшості є наявне побоювання втрати контролю над парламентом внаслідок допущення до влади незалежних мажоритарників.

Для України найбільш оптимальною була б пропорційна виборча система з багатомандатними виборчими округами із елементами преференцій. Тобто виборець міг би отримати можливість визначати у регіональному виборчому списку партій бажаних для нього кандидатів. Крім того, новий законопроект передбачає встановлення 5-ти відсоткового прохідного бар'єру для партій для подальшого розподілу мандатів в загальнодержавному окрузі. Це є підвищенням цього показника порівняно з 3%, які встановлені діючим законом. Прохідний бар'єр обчислюється відповідно до кількості виборців, які беруть участь у виборах. Причини такого підвищення є незрозумілими. Це ускладнює ситуацію новим політичним силам, які претендували на проходження в парламент.

Ще однією новацією виборчого законодавства стало скасування виборчих блоків як суб'єктів виборчого процесу. Таким чином, партія регіонів остаточно сплутала карти своєму прямому конкуренту – БЮТ. Адже, крім того, що тепер

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів**

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

A 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011